

Λευκωσία 16. 8. 2011

Αγαπητέ κύριε Αλεξίου,

Σας ευχαριστώ για το γράμμα σας της 27ης Ιουλίου. Οι ξένες κρίσεις για τον Σολωμό είναι αρκετές και ίσως αξίζει κάποια σειρή να τις συγκεντρώσω σε ένα μικρό βιβλίο με τό πρωτότυπο και μετάφραση στα ελληνικά. Αν και όπως επισημαίνετε, οι επιφυλάξεις απηχούν τις κρίσεις των Σούτωνα και άλλων, έχουν το ενδιαφέρον τους για την υποδοχή της ποιήσης του Σολωμού σε χώρες της Ευρώπης, όπως και το λήμμα ^{ως το ελληνικό} για τον ποιητή από γαλλικό βιογραφικό λεξικό (1857). Και για τον Κάλλο οι βιβλιοκρισίες, πολύ νωρίτερα, συνιστούν βεβαιότητες για το φιλελληνικό ενδιαφέρον στις ευρωπαϊκές χώρες πριν από το τέλος της Επανάστασης του 1821. Σε ένα βιογραφικό λεξικό του 1828 στη γαλλικά ο Κάλλος, αν δεν κάνω λάθος, είναι ο μόνος Έλληνας στον οποίο αφιερώνεται λήμμα.

Θα έχετε ενημερωθεί για τις εξελίξεις στην Κύπρο, πολιτικές και οικονομικές. Ας ελπίσουμε ότι θα υπάρξει κάποια συναινέση και να υπερβούμε τον διασπαστικό υποβόσκει και δυστυχώς, στο παρελθόν, επέφερε όχι λίγες καταστροφές στον ελληνισμό. Πρόεχει το εθνικό δέμα και η Τουρκία ακολουθεί επιδεικτική πολιτική, ίσως λαθβάνοντας υπόψη και τη σύγχρονη κατάσταση στην Ελλάδα. Είναι και τα πράγματα ευρύτερα λόγω αφείου πρέπει, έστω και αρχά, σε Ελλάδα και Κύπρο, να υπάρξει από κοινού μια διορατική-ρεαλιστική πολιτική για να αποφύχθει μια νέα τραγωδία

Πρόσφατα κυκλοφόρησε από το ΜΙΕΤ (και αυτό οφείλεται σε πρωτοβουλία του κ. Κιτρογιάννη) το δίτομο έργο του Γουζε σε Η Κυπριακή διένεξη 1946-1959» (είχε κυκλοφορήσει το 1973 στα γαλλικά). Έχω διαβάσει αρκετές σελίδες και οι αλήθειες που γραφονται για τη στάση της Βρετανίας και τα δικά της

Λάδη, θα έπρεπε να τα γνώριζαν όσοι διαχειρίστηκαν
και διαχειρίστηκαν το Κυπριακό τα τελευταία πενήντα
χρόνια, στην Ελλάδα και εδώ. Όπως γράφει στο γράμ-
μα σας για το '74, ο Kissinger ήταν «ο σκηνοθέτης
της όλης τραγικής κωμωδίας». Σήμερα ίσως και να την
ανταλλάβονται οι υπεύθυνοι στη διαχείριση του
Κυπριακού, ποιος ή ποιοι σκηνοθέτες απεργάζονται τον
πλήρη αφελληνισμό του νησιού. Τουλάχιστον εμείς δε έχουμε
την έγνοια για την κ. Λάδη στο Ριζοκάρπασο, αυτό το
πρόσωπο που έρχεται από έναν κόσμο που δεν υπάρχει
πια. Μαζί με τις άλλες γυναίκες έβρισκα έφυγαν όλα
αυτά τα χρόνια, σχεδόν χωρίς προοπτικές, περιμένοντας
μιαν άλλη αυγή.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση και φιλία

Λεύκιος Ζαφειρίου